

РЕШЕНИЕ

№ 1172

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 24.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **13929** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка със Закона за българското гражданство (ЗБГ).

Производството е образувано по жалба на Н. Г., родена в [населено място], понастоящем гражданин на Република Турция срещу заповед № 108 от 20.11.2012г. на Заместник - Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина (Д.), с която по отношение на жалбоподателката не е установен български произход и съответно е отказано да бъде удостоверен български произход на основание чл. 8 от ЗБГ.

В жалбата жалбоподателката твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, поради неспазване на предвидената от закона форма, а именно поради това, че не са изложени коректно фактическите обстоятелства. Твърди и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, а именно нарушение на чл. 35 от АПК, тъй като не са обсъдени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Твърди и материална незаконосъобразност на оспорената заповед, поради смесване на понятията от ЗБГ и закона за българите живеещи извън РБ. Твърди и че са налице всички предпоставки за установяване на това, че има български произход. Иска оспорената заповед да бъде отменена и да бъде върната на административния орган за издаване на удостоверение за установен български произход. Пратендира разноски.

Ответникът по жалбата Заместник - Председателят на Д. изразява становище, че жалбата е неоснователна, а оспорената заповед е законосъобразна. Твърди, че

оспорената заповед е издадена от компетентен орган, без допуснати съществени нарушения на административно производствените права и при правилното приложение на материалния закон, тъй като законосъобразно е приложена спогодбата между РТурция и РБългария от 1968г., а не сагадействащата такава за приятелство, тъй като към един минал момент жалбоподателката и нейните родители са се самоопределили като принадлежащи на друга държава и друга култура. Искане жалбата да бъде отхвърлена, а оспорената заповед да бъде оставена в сила.

Жалбоподателката е уведомена редовно за оспорената заповед на 26.11.2012г. по нейни твърдения, доказателства за това от административния орган не са представени. Жалбата е подадена на 10.12.2012г., видно от поставен на нея щемпел. В тази връзка съдът намира, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на акта – срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд София – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателката в това производство е зодала заявление за издаване на удостоверение за български произход с вх. № 7095 от 21.05.2012г. до председателя на Д.. Към това заявление са представени изискуемните се доказателства. Към това заявление са представени доказателства за изселването в РТурция само на жалбоподателката, не и на родителите ѝ, с които се е изселила, поради липсата на такива доказателства. С протокол от 13.11.2012г. са установени липсата на тези доказателства и в присъствието и със съдействието на процесуалния представител на жалбоподателката. С молба от 24.09.2012г. жалбоподателката пояснява обстоятелства във връзка със случая. Между страните не е спорно, а и от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е [дата на раждане] в [населено място] като българска гражданка. Български граждани са били и родителите ѝ. Като самоопределение в становището от 24.09.2012г. е посочено, че жалбоподателката и родителите ѝ се самоопределят с турски етнически произход. Жалбоподателката и родителите напускат РБългария на 17.05.1972г. и се изселват в РТурция на основание Спогодбата между НРБ и РТурция за изселване обн. ДВ бр. 82 от 21.10.1969г., като на основание чл. 16 ал. 2 от ЗБГ от 1968г. с акта на изселването си изселниците загубват българското си гражданство. Между страните не се спори, че жалбоподателката и родителите ѝ са се изселили по посочената Спогодба доброволно с редовно получени изселнически паспорти и изходни визи.

Въз основа на гореизложеното и на подаденото заявление от 31.05.2012г. за издаване на удостоверение за български произход е издадена оспорената в това производство заповед от Заместник - Председателя на Д..

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно заповед № 36 от 27.07.2010г. на Председателя на Д.. Оспорената заповед е издадена при спазване на установената от закона форма, като не са извършени съществени нарушения на

административно производствените правила. Настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена при правилното прилагане на материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

На първо място съгласно чл. 8 от ЗБГ български гражданин по произход е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин. Видно от приложените по делото доказателства, а именно легално преведено извлечение от турския семеен регистър, бащата на жалбоподателката – Т. Т. И. придобива турско гражданство с Решение 7/5580 от 27.12.1972г. на Министерски съвет, до която дата той е бил български гражданин. Майката на жалбоподателката К. Иззет И. също придобива турско гражданство с Решение 7/5580 от 27.12.1972г. на Министерски съвет, до която дата тя е била българска гражданка. Съгласно тогава действащия Закон за българското поданство (обн. ДВ бр. 79 от 1968г. отм.) в чл. 16 ал. 1 изрично е уредено, че български гражданин може да придобие или запази чуждо гражданство само ако предварително бъде освободен от българско гражданство. В ал. 2 на посочената разпоредба пък е предвидено, че „Български гражданин от небългарска народност, който се изсели от страната загубва българското си гражданство със самото изселване”. От така цитираните правни норми може да се направи безспорен извод, че най – напред със самото изселване, като между страните не е спорно, че жалбоподателката и родителите ѝ са се изселили, родителите на жалбоподателката Т. и К. И. са изгубили българското си гражданство. Родителите на жалбоподателката не само с факта на изселване, но и с факта на получаване на турско гражданство с посоченото по – горе решение 7/5580 от 27.12.1972г. на МС са изгубили българското си гражданство.

В чл. 8 ЗБГ изчерпателно е описана правната възможност за признаване на български произход, а именно наличие на родител, който е български гражданин. От смисловото и граматическо тълкуване на нормата следва, че за признаване на произход е необходимо да е налице директна връзка с възходящ от 1 степен, от който лицето да произхожда пряко (което се разбира под думата родител) и родителят да е имал непрекъснато българско гражданство към момента на раждане на заявителя или съответно е пилюдил такова впоследствие и съответно към момента на смъртта си е имал българско гражданство. Настоящият състав намира, че тази разпоредба е валидна тогава когато за заявителя е било невъзможно да разкъса връзката родител – дете, а именно когато е бил непълнолетен при смяна на гражданството на родителите му. В тези случаи е следвало родител или въобще възходящ от 1 степен да има българско гражданство към момента на раждане на заявителя, като впоследствие това гражданство да е променено. Видно от събраните в конкретния случай доказателства към момента на промяната на гражданството на родителите ѝ – 27.12.1972г. заявителката, която е жалбоподателката, също е била вече пълнолетна, а именно тя е била на 23 години и също е получила турско гражданство не по силата на привръзката ѝ с родителите, а по силата на нейната собствена воля. Доколкото гражданството представлява политическата и правна връзка между физическо лице от една страна и държавата от друга, би могло да се допусне, че произход по смисъла на чл. 8 може да се признае и ако родителят на едно лице е придобил гражданство след раждането като този негов статут (на български гражданин) ще се разглежда към момента на произнасяне на административния орган или към момента на смъртта на родителя, ако е починал преди издаване на процесния акт. Тези обстоятелства не са налице в конкретния случай. Макар и родителите на жалбоподателката да са били български

граждани към момента на раждането ѝ, впоследствие те по собствена воля са се отказали от българското си гражданство, както и самата жалбоподателката, която като пълнолетна е придобила турско гражданство, то родителите на жалбоподателката не са имали българско гражданство към момента на смъртта си, за да се приеме, че по отношение на нея са налице условията на чл. 8 от ЗБГ.

Най – накрая неоснователно е възражението на жалбоподателката за това, че оспорената заповед е немотивирана и с неизложени фактически обстоятелства и правни такива. Напротив от оспорената заповед е видно, че в нея подробно са изложени фактическите обстоятелства, поради които е достигнато до правния извод, като коректно са посочени и правните основания. Освен това неоснователно е и възражението за допустното съществено нарушение на административно производствените правила, а именно, че не са събрани всички факти и обстоятелства от значение за случая. Напротив видно от събраните по делото доказателства е, че административния орган е издирил служебно всички факти от значение за случая, а именно за това какви граждани са били родителите на жалбоподателката и съответно до кога, като към така установените факти са приложили правилно съответните правни норми.

Във връзка с всичко изложено настоящият състав намира, че заповед № 108 от 20.11.2012г. на Заместник - Председателя на Д., е законосъобразна, издадена без допуснати нарушения на административно процесуалните правила и при правилното приложение на материално правните разпоредби, и като такава следва да бъде оставена в сила, а жалбата - отхвърлена.

Предвид изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателката за присъждане на разноски, поради и което не следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ по жалбата на Н. Г., родена в [населено място], понастоящем гражданин на Република Турция срещу заповед № 108 от 20.11.2012г. на Заместник - Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина (Д.), с която по отношение на жалбоподателката не е установен български произход и съответно е отказано да бъде удостоверен български произход на основание чл. 8 от ЗБГ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

